Written by - க. நவம் -
Friday, 30 October 2015 20:40 - Last Updated Friday, 30 October 2015 22:31

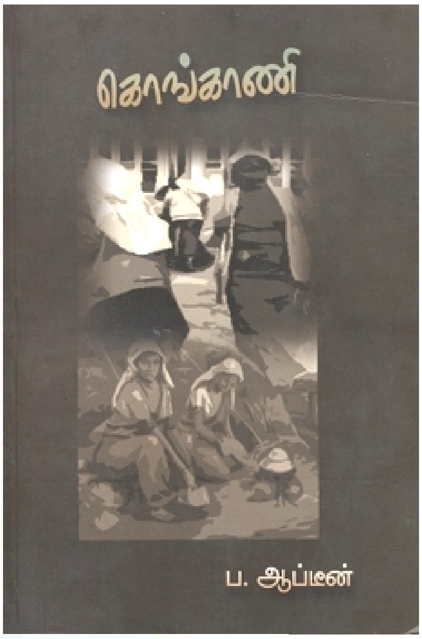

நவீனத் தமிழிலக்கியச் சூழலில் சிறுகதை இன்னமும் தனது செழிப்பையும் செல்வாக்கையும் இழந்துவிடவில்லை. ‘சிறுகதை எனப்படுவது ஒரு சிறிய கதை’ என்ற சௌகரியம் அதற்கான ஒரு புறவயமான காரணம். எனினும் அதற்கும் அப்பால், சிறந்த சிறுகதை ஒன்றினுள் அடங்கியிருக்கும் அளவிறந்த ஆற்றலே அல்லது உள்ளார்ந்த வீரியமே அதன் சிறப்பின் மூலாதாரம். ‘அணுவைத் துளைத்தலும், ஏழு கடலைப் புகுத்தலும்’ சிறுகதைக்குள்ளும் நிகழ்த்தப்படக்கூடிய சித்து வித்தைகள் தான் என்பதற்குச் சாட்சியங்கள் நிறையவுண்டு. தமிழ்ச் சிறுகதையின் உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் சொல்முறைமையிலும் காலநகர்வுக்கேற்ப அவ்வப்போது பரிணாம மாற்றங்கள் தொடர்ந்து இடம்பெற்று வருகின்றபோதிலும், அதற்கான தேவையிலும் தேடலிலும் சரிவு ஏற்படுவதற்கான அறிகுறிகள் ஏதும் இதுவரை தென்படவில்லை!

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு, கடந்த நூற்றாண்டின் நடுக்கூறான ஐம்பதுக்கு முற்பட்ட, பொழுதுபோக்குக் கதைக் காலத்துடன் ஆரம்பமானது. ஐம்பதுக்குப் பின்னர் தோற்றம் பெற்றது, மறுமலர்ச்சிக் காலமாகும். இதனைத் தொடர்ந்து அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் தேசிய இலக்கியக் காலம் மூன்றாவது காலகட்டமாக முகிழ்த்தது. ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தனித்துவங்களைத் துணிச்சலுடன் முரசறைந்து பிரகடனஞ் செய்த இக்காலகட்டத்தில் முளைத்தெளிச் செழித்து வளர்ந்து, பல நல்ல கதைகளை எமக்களித்த ஒரு மூத்த படைப்பாளி, அன்பு நண்பர் ப. ஆப்டீன் அவர்கள். ‘கொங்காணி’ எனும் இத்திரட்டு, நண்பர் ஆப்டீன் அவர்களது 12

கதைகளைக் கொண்டது. இவற்றுள் அநேகமானவை பல்வேறு சஞ்சிகைகளில் நான் ஏற்கனவே உதிரிகளாகப் படித்தவை. ஆயினும் இவ்வாறு ஒரு திரட்டாகப் படிக்கும்போது கிடைக்கும் அனுபவம் அலாதியானது; அது ஒட்டுமொத்த அபிப்பிராயம் சொல்ல வசதியானது. மேலும், நண்பர் ஆப்டீன் அவர்களது படைப்பாளுமையின் அடையாளம் என்னும் வகையில் இத்திரட்டு மிகுந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. நண்பர் ஆப்டீன் அவர்கள் மிகவும் மென்மையான மனம் படைத்த ஒரு படைப்பாளி; பழகுவதற்கு இனிமையானவர்; பண்பானவர். எனது சுமார் ஒருவருடகால நட்புறவாடலின் கண்டுபிடிப்புகள் இவை. ‘இவைதவிர்ந்த அவரது இன்னொரு முகத்தை, இப்பன்னிரண்டு கதைகளூடாகக் கண்டேன்’ என்பது பச்சைப் பொய்! அவருக்குள் உள்ளது ஒரேயொரு முகம் மட்டுந்தான். அந்த முகத்தையே இக்கதைகள் பூராவும் நான் காண்கிறேன். ஆக, தம்மைச் சூழ்ந்து வாழும் மக்களது அன்றாட வாழ்வின் அவலங்களையும், அற்புதங்களையும் கண்டு சிலிர்க்கும் தமது சொந்த முகத்தையே இக்கதைகள் வழியாக அவர் காண்பித்திருக்கின்றார்.

இஸ்லாமியரைப் பிளவுபடுத்தும் கொள்கையாளர்களுக்கு எதிராகக் குரலெழுப்பிக் கல்லெறிபட்ட ஜொஹறான் மௌலவியைத் ‘தழும்பு’ என்ற கதையிலும், தேயிலைத் தோட்டத்து அப்பாவி மக்களின் மனங்களில் ‘முனிப்’ புரளியைக் கிளறிவிட்டுக் களவாடும் அலுவலரை ‘ரோதைமுனி’ என்ற கதையிலும், மலையகச் சிறுவர்களின் கல்வி மேம்பாட்டுக்கெனத் தமது வாணாளை அர்ப்பணித்து, வெறுங்கையோடு வெளியேறும் இராஜநாயகம் மாஸ்டரை ‘இராஜநாயகம் மாஸ்டரின் இலட்சியம்’ என்னும் கதையிலும், சுனாமிக் கொடூரத்திற்குத் தனது காலையும் குடும்பத்தையும் பறிகொடுத்து, அலைந்துழலும் ஆதம்பாவாவை ‘மொட்டைப்பனை’ என்னும் கதையிலும், இன-மத வேறுபாட்டினைக் கடந்து, தன் கணவனோடு மனதால் ஒன்றித்து, மனைவியாக வாழவிழையும் சுமணாவை ‘மனச்சங்கமம்’ என்னும் கதையிலும், ஆங்கில மோகத்தால், தனது மகனுக்குகந்த மொழிக் கல்வியை வழங்கத் தவறியதை எண்ணி வருந்தும் குமலாவை ‘தெரிவு’ என்னும் கதையிலும், கடமையுணர்வுடன் பணியாற்ற முற்படும் போதெல்லாம் தீய சக்திகளால் அலைக்கழிக்கப்படும் மர்ஜான் மாஸ்டரை ‘சிதைவுகள்’ என்னும் கதையிலும், முன்பின் தெரியாத முதியவர் ஒருவரது முறுவலின் ஆகர்ஷிப்புக்குள் அகப்பட்டுத் தவிக்கும் மாணவனான முவாத்தை ‘மையத்து முகம்’ என்னும் கதையிலும், திறமைக்கேற்ற கல்வியைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் தமது பேரனுக்குத் துணையாயிருந்த பாட்டனார் ரபாய்டீனை ‘ஊக்குவிப்புக்கள்’ என்னும் கதையிலும், பணம் இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி, சகல ஜீவராசிகளுக்கும் உணவளிப்பவன் ‘அவன் தானே’ என்னும் உண்மையைத் தொட்டுக்காட்டும் சலாமை ‘ஒரு வேளை சோறு’ என்னும் கதையிலும், ‘தகுதியான கலைஞர் தற்குறிகளுக்குத் தெரியமாட்டார்’ என்னும் யதார்த்தத்தை எண்பிக்கும் முத்துச்செல்வனை அதே தலைப்பிலான கதையிலும், மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களது பிள்ளைகள் எவ்வாறு கல்வி வாய்ப்புக்களைக் காவுகொடுக்கின்றனர் என்பதை உணர்த்தும் சிறுமியான வடிவை ‘கொங்காணி’ என்னும் கதையிலும் காணலாம்.

[illegible]